

Versényi Anna

A BŐRÖNDHAL TITKOS REKESZE

[„AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM”]

2020-03-22 | **AZ ÉJJEL HAZAFELÉ MENTEM, NOVELLA**

*„A barokk idején gyakran éltek az illúziókeltéssel, tükörtermekkel, szélsőséges hullámzással, melyek bizonytalanná teszik a nézőt. Elbizonytalanodik, hiszen kikerül a statikus világból, s azt az érzetet keltik benne, hogy létezhet egy transzcendens világ, ahol minden lehetséges.”
(Bényi Árpád festőművész előadásából)*

Folyondár sokat nézte a sorozatokat, s az egyikben épp ilyen hotel szerepelt. Barokk kastélyhotel, hirdetik. Örül, hogy itt dolgozhat, még a katalógusokból is kitörölte magát. Szelfit csinál az elegáns háttér előtt, aztán kitolja a takarítókocsit. Majd később megosztja. Súrolás, öblítés, szappantartó feltöltése. Nem nehéz. Régen az agyagsoron élt, tudja, hogy kell, szorgalmas. A folyosón a Haditudósító megy el mellette, falhoz lapulva. Folyondár izgalmas regényt sejt, titkosügynök lehet, sok a titkosügynök a tévében. Egyre több a katona. Biztosan tiszt, az pedig sok pénzt jelent. Csücsörít kicsit, hátha. A Haditudósító morog valamit, de nem veszi észre.

ahol törzsi háború dúl

A Haditudósító a háborúba vágyott. Sosem hagyta el a várost, ám minden reggel túlélőfelszereléssel indult útnak. Kés, kulacs, álcaháló a hátizsákban. Ruha, több rétegben.

Nagyapja sem utazott egzotikus meleg országokba, ahol törzsi háború dúl, eldöntendő, ki volt hamarabb az oázisban. Fogynak a vízlelőhelyek. Csak várt. Így is eljutott több országba, érte jöttek a határok, lett törzsi háború, öldöklés, s emlékiratai is lettek bőven. Házhoz jöttek a hadak, nyomukban farkasokkal.

Több állatfaj – farkas, holló – megtanulta, hogy ha egyforma ruhás emberek egy irányban menetelnek, érdemes a közelben várakozni. Élelemforrást jelent, s errefelé sohasem csalódtak.

A Haditudósító figyelni őket, számukat lejegyzí. Nagyapja poharainak nyoma sokáig látszott a szekrény szélén, lesúrolhatatlanul. Aztán megfordította a polcot, így csak akkor látta a köröket, ha a padlóra feküdt, hogy megcsinálja a reggeli felüléseit. Edzett, ki tudja, mikor veszi hasznát.

Folyondár este az étteremben segít, ma hosszú napja lesz. A Fővadász tart záróbulit, jönnek kínaiak is, már megérkeztek, de nem mutatkoznak. Üzleti tárgyalás, mondják. Az étteremben most csak az Állatkitömő kávézik, készül a munkára.

Az Állatkitömőtől fél kicsit. Ha képes ilyesmire, ki tudja, jobb vigyázni vele. Ráadásul ijesztő dolgokat mond, Folyondár pedig nem szereti a kísértetes meséket, könnyen elhiszi. Mindig beszél hozzá, furcsa ember. Azt mondta, már a dédapja is ebben a kastélyban szolgált. Tőle hallott először a betemetett pincéről. Állítólag az egész kastély alatt pincerendszer van, mint egy labirintus. Régen még egy menekülő-folyosó is volt innen – a szomszéd faluig vezetett –, mert a török időkben is állt itt egy vár. Annak a helyére építették a kastélyt, a várra mindössze a nagy terméskövek emlékeztetnek a sziklakertben, műanyag kolibrikkal, kertitörpékkel. A folyosókat a háború után befalazták, és senki sem tudja, hol lehet lejutni. A helyi öregek pedig megtanulták, hogy ne kutakodjanak mások mélyen eltemetett labirintusaiban.

Ezekről a pincékről álmodott Folyondár, mert az Állatkitömő szerint kripta is volt benne, igazi csontokkal. Még az is lehet, hogy igazat mond.

– A Grófot el kellett volna földelni a többi pestises halottal, a ruháját, ágyneműit pedig elégetni, ezt mondta a Pestisdoktor. A Grófné azonban a családi kriptába falaztatta – mondja az Állatkitömő, és rágyújt, pedig kint van a tábla.

– Nem tud kiszabadulni onnan? Mármint a pestis? Mert akkor mind elkapjuk – rémüldözött Folyondár. Ezért utálja az Állatkitömőt, napokig forgatja a fejében ezeket a nyomasztó dolgokat.

Az Állatkitömőnek jól megy, de ő gondol a jövőre. Régi Ladájával jár, amivel a fagyasztott patkányokat szállítja a sólymainak. Azokat is megtartotta, mert ki tudja, mi lesz. A Vadászok után is lesz valami. Az Emírnek még mindig eladhatja a sólymokat.

homár színes mozaikból

Megy, hozza a Ladából a preparált gömbhalakat a wellness-részleg dekorálásához. Tenger design, zöld csempéből polipok kirakva, de kirakva.

Tengeri csillag, bőröndhal, homár színes mozaikból. Magyar tenger, van akvárium is. Igazából ponty és keszeg él benne, de praktikus az étteremhez. A részleteket itt senki sem nézi.

Folyondár lemegy a konyhába, bár azt tervezi, pihen kicsit, alszik. Az alvás szépít, s neki szépnek kell lenni. Talán a Vadászok között lesz egy gazdag ember, aki elviszi innen a városba.

A Fővadász azt mondta tegnap a vacsoránál, minek aggódni az állatok miatt. A sok szabadelvű állatvédő siránkozik, meg a műanyag szatyrok miatt rinyál. Ha rajta múlna, mindet lelőné. Folyondár bólogat, jól fizet a Fővadász. Figyelnie kell, miről beszélnek a vendégek. Ha netán lenne állatvédő közöttük, jelentenie kell. Borítékba gyűjti a pénzt, parfümököt vesz belőle. Jól jön, sűrű itt a konyhaszag, az olajszag, a bűz.

A kisteremben felfigyelt a Haditudósító, begombolta zubbonyát. Ahol lövésekről beszélnek, ott előbb-utóbb lőnek is.

A falu bolondja megint bejött a kertbe, Folyondár visz neki ennivalót, akkor elmegy majd. Nehogy megzavarja az estét.

– Vigyázni kell a tűzzel! – mondja, mint mindig. Szakálla, mint az Állatkitömőé. – Az alagsorban... nagy ládákat hoztak a németek. Befalzták. Láttam. Oda bújtatott a rabbi a németek elől. Emlékszem a ládákra.

Elviszi az ételhordót, dűnnyög. Folyondár kisminkeli magát. A szakácsnő falubeli, azt mondja, van abban valami, amit a bolond mond. Van egy mély kút a falhoz közel, a nagy kőoroszlán mellett, vastag rács fedi. Azt mondják, ott megy levegő a pincébe. Legalábbis régen így volt.

Folyondár lepihen, de nem tud aludni. Mindig a pestises gróffal álmodik, a múlt héten csúnya foltok voltak a bőrén, megrémült nagyon.

Az Állatkitömő is most indítja be a Ladát, utánfutója megpakolva tetemekkel. Vércsíkot húz maga után, s a zene is bömböl a kocsiban. Indulók, katonadalok pattognak szüntelenül. A kínaiak is pont az ablaka alatt álltak meg valami tervrajzzal. Vitatkoznak, méricskélnek. Csak nem akarják megvenni a hotelt? – rémül meg Folyondár. – A szakácsnő szerint furcsa dolgokat főznek.

magát is megsokszorozva

Kitakarítja a különtermet, még virágokat is hoz. Tükörteremnek mondják, falai íveltek, mennyezetén régi festmény. Folyondár szereti a tükröket, hatalmasnak tűnik a

terem, magát is megsokszorozva látja. A tükörlabirintus mellett leginkább az aranyozott íves stukkókat szereti. A horizontot könnyű elveszíteni a barokk hullámvázban. Nincs vízszintes, függőleges, nincs valós tér. A tükrök miatt elbizonytalanodik az ember, s aki nem tudja, merre áll arccal, azt bárhová el lehet forgatni.

Az esti mulatságon serénykedik, szépen kifestve. A dekoráció rokokó elemekkel keveredik. Hanyatló barokk, rocaille-kandeláberek aranyozva, bár utángyártottak. Tósztot mond a Fővadász, kissé nehezen forog a nyelve.

– Egye meg a fene, aki minket nem szeret... – mondja népiesen, kedélyesen –, meg aki a szegénységre vágyik – teszi hozzá in sotto voce, filozofikusan.

Folyondár lőt-fut a palackokkal, van rendelés bőven. A szakácsnő azt mondja, mindjárt kezdődik a tűzijáték, a kőoroszlán mellett már készítik a petárdákat is.

Folyondár kiles az ablakon. Hatalmas fényvirágok robbannak szét, némelyik kígyóként cikázik az égen. Mint zöld, lila, sárga, gyorsan növekvő, vakító, kérészéletű mélytengeri állatok. A vendégek, a vadászok, a személyzet ámul, a szebbeknél „ó”

kiáltások hallatszanak. Néha csak petárdák pukkannak, az egyiket elejtik, lehull a kútba.

Amikor a lőszerraktár felrobbant, az Állatkitömő félrekapta a kormányt, majd fékezett. A tetemek megremegtek az utánfutón. Hatalmas volt a detonáció. Akik hazafelé tartottak aznap éjjel, valamennyien fékeztek, és rémülten nézték, ahogy sárgán-vörösen kivilágosodik az éj körülöttük. Háború, baleset, veszély, meglapulni... üzente a váratlan robaj.

A Haditudósító hátraesett ugyan, de hamar elárasztotta az adrenalin. Hasra vetette magát, s egy kidőlt szobor mögé lapulva elővette katonai látcsövét. Kódarabok záporoztak körülötte.

Eljött az ő ideje, gondolta, s kúszni kezdett a kastély felé.

kép | artsandculture.google.com